

τιμήρορος, -ον, Ιων. αντί *τιμάρορος*, *τιμωρός*.

τιμῆς, συνηρ. αντί *τιμήεις*.

τίμησις, -εως, ἡ (τιμάω)· **1.** εκτίμηση περιουσίας, καθορισμός αξίας ή τιμής, σε Πλάτ. **2.** προσδιορισμός ζημίας ή βλάβης, σε Αισχίν. κ.λπ.· εκτίμηση οικονομικής κατάστασης ή υπολογισμός περιουσίας κατοίκων για πολιτικούς σκοπούς, σε Αριστ.

τιμητεία ή τιμητία (τιμητής II), ἡ, το αξίωμα του τιμητή, Λατ. *censura*, σε Πλούτ.

τιμητέος, -α, -ον, I. ρημ. επίθ. του *τιμάω*, αυτός τον οποίο πρέπει κάποιος να τιμήσει ή να εκτιμήσει, σε Ευρ., Πλάτ. κ.λπ. **II.** *τιμητέον*, αυτό που πρέπει κάποιος να τιμήσει, να εκτιμήσει, σε Ξεν. κ.λπ.

τιμητεύω, είμαι τιμητής, σε Πλούτ.

τιμητής, -οῦ, ὁ (τιμάω)· **I.** εκτιμητής, αυτός που προσδιορίζει την ποινή ή την αποζημίωση, σε Πλάτ. **II.** στη Ρώμη, αυτός που υπολογίζει ή εκτιμά την περιουσία των πολιτών, σε Πολύβ.

τιμητικός, -ή, -όν, αυτός που διαμορφώνει την εκτίμηση· **1.** λέγεται για τον καθορισμό του μεγέθους της ποινής, *πινάκιον τιμητικόν*, σε Αριστοφ. **2.** λέγεται για τον καθορισμό του μεγέθους της περιουσίας, *ή τιμητική ἀρχή* = *τιμητεία*, σε Πλούτ.· *τιμητικός, ὁ*, Λατ. *vir censorius*, κάποιος που έχει υπάρξει *τιμητής*, στον ίδ.

τιμητός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *τιμάω*, αυτός τον οποίο μπορεί κάποιος να εκτιμήσει ή να υπολογίσει, βλ. [ἀτίμητος](#).

τίμιος, -α, -ον και τίμιος, -ον (τιμή), τιμημένος· **I.** λέγεται για πρόσωπα, ο τιμώμενος, αυτός που διατελεί σε τιμή, άξιος τιμής, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ. **II.** λέγεται για πράγματα, πολύτιμος, με αξία, σε Τραγ.· επίσης, αυτός που έχει υψηλή τιμή, ακριβός, σε Ηρόδ. **2.** αυτός που παρέχει τιμή, έντιμος, σε Αισχύλ., Ξεν.· *τὰ τιμώτατα* = *τὰ φίλτατα*, σε Δημ.

τιμιότης, -ητος, ἡ, αξία, τιμή, τιμιότητα, σε Αριστ.

τίμο-κράτια, ἡ (κρατέω)· **I.** πολιτειακό σύστημα στο οποίο η περιουσία είναι κριτήριο εξουσίας και τα αξιώματα κατανέμονται βάσει αυτής, σε Πλάτ. **II.** πολιτεία στην οποία άρχει η αγάπη για τα αξιώματα, σε Αριστ.

τίμοκρατικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή αρμόζει στην *τιμοκρατίαν I*, σε Πλάτ. **II.** *ή τιμοκρατική πολιτεία* = *τιμοκρατία II*, σε Αριστ.

τίμος, ὁ, ποιητ. τύπος του *τιμή II*, σε Αισχύλ.

τιμωρέω, μέλ. *τιμωρήσω* — Μέσ., μέλ. *τιμωρήσομαι*, αόρ. *έτιμωρησάμην* — Παθ., παρακ. *τετιμώρημαι*, χρησιμ. επίσης με Μέση σημασία· (*τιμωρός*)· **I.** βοηθώ, επικουρώ, έρχομαι σε βοήθεια κάποιου, *τινί*, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ.· *απόλ.*, παρέχω βοήθεια, βοηθώ, σε Ηρόδ. **II. 1.** βοηθώ κάποιον που έχει αδικηθεί, παίρνω εκδίκηση για εκείνον, με *δοτ.*, στον ίδ.· ομοίως στη Μέσ., σε Σοφ., Ευρ.· με πλήρη σύνταξη το πρόσωπο υπέρ του οποίου γίνεται η εκδίκηση τίθεται σε *δοτ.*, το πρόσωπο κατά του οποίου γίνεται η εκδίκηση τίθεται σε *αιτ.*, και το έγκλημα για το οποίο γίνεται η εκδίκηση τίθεται σε *γεν.*· *τιμωρεῖν τινι τοῦ παιδός τὸν φονέα*, εκδικήθηκε τον φονιά για το θάνατο του γιού του, σε Ξεν.· επίσης με *αιτ.* πράγμ., *τιμωρέω τὸν φόνον*, εκδικούμαι για τη σφαγή του, σε Πλάτ. — Παθ., τιμωρούμαι μέσω εκδίκησης, στον ίδ. κ.λπ.· *απρόσ.*, *τετιμώρηται τῷ Λεωνίδῃ*, εκδίκηση για τον Λεωνίδα, σε Ηρόδ. **2.** *τιμωρεῖν τινα*, τον τιμωρώ για εκδίκηση, σε Σοφ.· στη Μέσ., *κολάζω* για εκδίκηση, εκδικούμαι κάποιον, *τινα*, σε Ηρόδ., Αττ.· *Ἐαυτὸν τιμωρούμενος*, Βασανιστής του εαυτού του, όνομα κωμωδίας του Μενάνδρου· με *γεν.* *πράγμ.*, *τιμωρεῖσθαί τινά τινος*, τιμωρώ κάποιον παίρνοντας εκδίκηση για

κάποιο πράγμα, σε Ηρόδ., Αττ.· ομοίως επίσης, *τιμωρέω τινά ἀντί τινος*, σε Ηρόδ.· με αιτ. πράγμ., *σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται*, θα τιμωρηθείς με την «επίσκεψη» του αίματος της αδερφής του πάνω σου, σε Ευρ. **3.** στη Μέσ. επίσης απόλ., εκδικούμαι, ζητώ εκδίκηση, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ.· *τὸ τιμωρησόμενον*, η πιθανότητα της εκδίκησης, σε Δημ.· *ἐς Λεωνίδην τετιμωρήσεται*, θα πάρεις εκδίκηση για την τιμή του Λεωνίδα, σε Ηρόδ.

τιμώρημα, -ατος, τό, I. βοήθεια, επικουρία, συνδρομή, με δοτ., σε Ηρόδ. **II.** πράξη εκδίκησης· ποινή, τιμωρία, σε Πλάτ.

τιμωρητέον, ρημ. επίθ., αυτό που πρέπει κάποιος να βοηθήσει, σε Ηρόδ.· ομοίως στον πληθ., *τιμωρητέα*, σε Θουκ. **II.** αυτό για το οποίο πρέπει κάποιος να εκδικηθεί, να τιμωρήσει κάποιον, *τινά*, σε Ισοκρ. **III.** *τιμωρητέος, -α, -ον*, αυτός τον οποίο πρέπει κάποιος να τιμωρήσει, σε Δημ.

τιμωρητήρ, -ῆρος, ὁ, εκδικητής, σε Ηρόδ.

τιμωρητικός, -ῆ, -όν, εκδικητικός, σε Αριστ.· *τὰ τιμωρητικά*, πράξεις εκδίκησης, στον ίδ.

τιμωρία, Ιων. **τιμωρή, ἡ, I.** βοήθεια, επικουρία, συνδρομή, σε Ηρόδ., Θουκ. **II.** βοήθεια προς κάποιον που έχει αδικηθεί, ανταπόδοση, εκδίκηση, τιμωρία, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *πατρός τιμωρία*, εκδίκηση για τον πατέρα, σε Ευρ.· *ἐπὶ τῇ ἡμετέρα τιμωρία*, με σκοπό να μας τιμωρήσουν, σε Θουκ.· *ποιεῖσθαι τιμωρίαν*, να εκτελείς εκδίκηση, σε Δημ.· *τιμωρίαν εὔρεῖν τινος*, βρίσκει εκδίκηση από το χέρι του, σε Αισχύλ.· *τα τιμωρίαν λαμβάνειν, τιμωρίας τυγχάνειν*, χρησιμοποιούνται και από τον εκδικητή και από αυτόν εναντίον του οποίου στρέφεται η τιμωρία, σε Πλάτ., Θουκ.· στον πληθ., *ποινές, τιμωρίες*, σε Πλάτ.

τιμ-ωρός, -όν, συνηρ. από το **τιμ-άορος** (*τιμή, αείρω*)· φύλακας της τιμής· και ομοίως, **I.** αυτός που βοηθάει, που συντρέχει, και ως ουσ., βοηθός, επίκουρος, σε Ηρόδ., Θουκ.· *τὸν ἐμὸν τιμάορον*, τον προστάτη μου θεό, σε Αισχύλ. **II.** αυτός που βοηθάει κάποιον που έχει αδικηθεί, αυτός που εκδικείται, και ως ουσ., εκδικητής, στον ίδ., σε Σοφ. κ.λπ.· με γεν. πράγμ., αυτός που βοηθάει κάποιον να εκδικηθεί για κάποιο πράγμα, σε Σοφ.· *λόγος τιμωρός*, έκκληση ή αιτία εκδίκησης, σε Ηρόδ.

τίν[ι], I. όπως το *τεῖν*, Δωρ. δοτ. του *σύ*. **II.** Δωρ. αντί *σέ*.

τίναγμα[ι], -ατος, τό, τίναγμα, κούνημα, σε Ανθ.

τινάκτειρα, ἡ (το αρσ. *τινακτήρ* δεν χρησιμοποιείται) αυτή που ταρακουνά, *τῆς τινάκτειρα νόσος*, λέγεται για την τρίαίνα του Ποσειδώνα, σε Αισχύλ.

τινάκτωρ, -ορος, ὁ, αυτός που κουνά, που σείει, *τινάκτωρ γαίας*, λέγεται για τον Ποσειδώνα, σε Σοφ.

τινάσσω, μέλ. *τινάζω*, Παθ., αόρ. *ἐτινάχθην*, Επικ. γ' πληθ. *τίναχθεν*. **1.** σείω, κουνώ, κραδαίνω όπλο ή ασπίδα, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ. κ.λπ. **2.** γενικά, σείω, *τινάσσω γαῖαν*, λέγεται για τον Ποσειδώνα, σε Ομήρ. Ιλ.· *θρόνον ἐτίναξε*, αναποδογύρισε το κάθισμα, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για τον άνεμο, διασκορπίζω, στο ίδ. — Μέσ., *τιναζάσθην πετερά*, τίναξαν τα φτερά τους, στο ίδ. — Παθ., *ἐτινάσσετο Ὀλυμπος*, κουνιόταν ή εσειέτο, σε Ησίοδ.

τινύμαι[ι], απαρ. *τινύσθαι*, ποιητ. αντί *τίνομαι* (βλ. [τινω](#) II), **1.** τιμωρώ, κολάζω, με αιτ. πράγμ., *λώβηντινύμενος*, τιμωρώ την αυθάδεια, σε Ομήρ. Οδ.· απόλ., τιμωρώ, εκδικούμαι, σε Ηρόδ. **2.** εκδικούμαι, παίρνω εκδίκηση για κάποιο πράγμα, με αιτ., σε Ησίοδ., Ευρ. **3.** αποφαινομαι ως ποινή, *δις τόσα*, σε Ησίοδ.

τίνω (με τους χρόνους σχημ. από το *τίω*) (*ῖ* Επικ., Αττ. *ῖ*)· μέλ. *τίσω [ῖ]*, αόρ. *ἔτισα* — Μέσ., μέλ. *τίσομαι*, αόρ. *ἐτίσάμην* — Παθ., αόρ. *ἐτίσθην*. **I. 1.** ενεργ., πληρώνω τίμημα ως ανταπόδοση, πληρώνω ποινή (ενώ ο ενεστ. *τίω* σημαίνει

αποδίδω τιμή, τιμώ), σε Όμηρ., Σοφ. κ.λπ.· επίσης, πληρώνω χρέος, απαλλάσσομαι από υποχρέωση, *τίσειν αἴσιμα πάντα*, σε Ομήρ. Οδ.· *τίνω χάριν τινί*, υποβάλλω σε κάποιον τις ευχαριστίες μου, σε Αισχύλ.· *τίνω ἰατροῖς μισθόν*, σε Ξεν.· επίσης, πληρώνω για κάτι, ανταμείβω, *εὐαγγέλιον*, σε Ομήρ. Οδ.· *τροφάς τινι*, σε Ευρ.· με γεν. του πράγμ. το οποίο κάποιος πληρώνει, *τίνω ἀμοιβὴν βοῶν τινί*, πληρώνω αποζημίωση για τα βόδια, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, *τίνω πληγὴν ἀντὶ πληγῆς*, σε Αισχύλ.· αλλά επίσης, με αιτ. του πράγμ. το οποίο κάποιος πληρώνει, όταν το τίμημα παραλείπεται, πληρώνω, παρέχω εξιλέωση για κάποιο πράγμα, *τίνειν ὕβριν*, σε Όμηρ.· *τίνω μητρὸς δίκας*, για τη μητέρα σου, σε Ευρ.· σπανιότερα με αιτ. προσ., *τίσεις γνωτὸν τὸν ἔπφνες*, να δώσεις τιμωρία, εξιλέωση για τον γιο μου που φονεύθηκε, σε Ομήρ. Ϊλ. **2.** απόλ., ανταποδίδω, σε Σόλωνα, Σοφ. **II. 1.** Μέσ., κάνω κάποιον να πληρώσει για κάτι, εκδικούμαι κάποιον, τιμωρώ, κολάζω, παιδεύω, Λατ. *roenas sumere de aliquo*, με αιτ. προσ., σε Όμηρ., Τραγ. κ.λπ. **2.** με γεν. του εγκλήματος, *τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος*, να τον τιμωρήσεις για την κακία του, σε Όμηρ., Ηρόδ. **3.** με αιτ. πράγμ., λαμβάνω εκδίκηση για κάποιο πράγμα, σε Όμηρ. **4.** με διπλή αιτ. προσ. και πράγμ., *ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς ἀντίθεον Νηλῆα*, ἔκανε το Νηλέα να πληρώσει για το κακό ἔργο, τον τιμώρησε γι' αυτό, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, *τίσασθαι τινα δίκην*, λαμβάνω εκδίκηση από κάποιο πρόσωπο, σε Ευρ. **5.** απόλ., εκδικούμαι, λαμβάνω εκδίκηση, σε Όμηρ.

τιῶτιό, μίμηση της φωνῆς πτηνού, σε Αριστοφ.

τίποτε; ή **τίποτε;** τί ή γιατί, πες μου; Λατ. *quid tandem?* σε Σοφ.

τίπτε; Επικ. συγκεκ. τύπος του *τίποτε*; σε Όμηρ., Αισχύλ.· πριν από δασυνόμενο φωνήεν, *τίφθ'*, σε Ομήρ. Ϊλ.

τις, τι, αορ. αντων., οποιοσδήποτε, οτιδήποτε, κλίνεται σε όλες τις πτώσεις· αλλά, **τίς;τί;** ερωτημ. αντων. ποιος; τί; οξύτονη στην ονομ. ενικ., παροξύτονη στις άλλες πτώσεις.

A. αόρ. αντων., **τις, τι**· γεν. *τινος*, Ϊων. *τεο, τευ*, Αττ. *του*· δοτ. *τινι*, Ϊων. *τεφ*, Αττ. *τφ*· αιτ. *τινα, τι*· δυϊκ. *τινε*· πληθ. *τινες*, ουδ. *τινα*· γεν. *τινων*, Ϊων. *τεων*· δοτ. *τισι, τισιν*· αιτ. *τινας*, ουδ. *τινα*· **I.** οποιοσδήποτε, οτιδήποτε, κάποιος, κάτι· ως επίθ., κάποιος, ένας, χρησιμ. αντί του αορ. άρθρου, ένας, μία, ένα· στην περίπτωση αυτή συμφωνεί προς το ουσιαστικό του, *φίλος τις*, ένας φίλος, *θεός τις*, ένας θεός, δηλ. όχι άνθρωπος· με τη σημασία του «κάποιος» μπορεί να συνδυαστεί και με γεν. πληθ., *φίλων τις*, κάποιος από τους φίλους του, *θεῶν τις*, κάποιος από τους θεούς. **II.** Ειδικές χρήσεις· **1.** ένας(από πολλούς), δηλ. οι πολλοί, *ὧδε δέ τις εἶπεσκεν*, έτσι είπαν οι άνδρες, σε Όμηρ. **2.** κάθε ενδιαφερόμενος, καθένας, σε Ομήρ. Ϊλ.· *τοὺς ζυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν*, ότι ο κάθε ένας άντρας πρέπει ο ίδιος να τιμωρεί τους συμμάχους του, σε Θουκ.· *ἄμεινόν τινος*, καλύτερος από οποιοσδήποτε άλλους, σε Δημ.· αυτό εκφράζεται πληρέστερα με την προσθήκη αντων., *τις ἕκαστος*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· *πᾶς τις*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *οὐδεὶς ή μηδεὶς τις*, σε Ευρ., Ξεν. **3.** με αναφορά σε κάποιο πρόσωπο το οποίο αποφεύγει κάποιος να ονομάσει, *δώσει τις δίκην*, κάποιος που ξέρω θα υποφέρει, σε Αριστοφ.· επίσης, κατ' ευφημισμὸν για κάποιο ἄσχημο πράγμα, *ἦν τι ποιῶμεν, ἦν τι πάθωμεν*, σε Θουκ. **4.** αορίστως, όπου οι Γάλλοι χρησιμοποιούν το *on* και οι Άγγλοι το *they*, *μισεῖ τις ἐκεῖνον*, τον μισούν, σε Δημ. **5.** *τις, τι*, χρησιμ. εμφατικά για πρόσωπο ή πράγμα, κάποιος πολύ σημαντικός, κάποιο εξαιρετικό πράγμα, *ἠὺχεις τις εἶναι*, καυχίόσουν ότι ήσουν κάποιος μεγάλος, σε Ευρ.· *δοκοῦσι τινὲς εἶναι*, σε Δημ.· *κῆγών τις φαίνομαι ἡμες*, κι εγώ επίσης φαίνομαι ότι είμαι κάποιος, σε Θεόκρ.· ομοίως στο ουδ., *οἶονταί τι εἶναι*, σε Πλάτ.· ομοίως, *λέγειν τι*,

πλησιάζω στον στόχο· αντίθ. προς το *οὐδὲν λέγειν*, στον ίδ. **6.** εμφαιτικώς, ο άνθρωπος αντίθ. προς το κτήνος, *τις ἢ κύων*, σε Αριστοφ.· αντίστροφα, με σημασία περιφρόνησης, *Θερσίτης τιςῆν*, υπήρχε «ένας» Θερσίτης, σε Σοφ. **7.** με κύρια ονόματα το *τις* σημαίνει κάποιος όμοιος, κάποιος τέτοιος, όπως, *ἢ τις Απόλλων ἢ Πάν*, κάποιος Απόλλωνας ή Πάνας, σε Αισχύλ.· *Αφροδίτη τις*, σε Ευρ. **8.** με επίθ., η αντων. *τις* λαμβάνει περιοριστική σημασία, *ὡς τις θαρσαλέος ἐσσί*, κάπως θαρραλέος, δηλ. πολύ θαρραλέος, σε Ομήρ. Οδ.· *δυσμαθής τις*, τύπος ανθρώπου που δεν μαθαίνει εύκολα, σε Πλάτ. **9.** με αριθμητικά, *ἐπτά τινες*, κάπου επτά, περίπου επτά, σε Θουκ.· *ἐς διακοσίους τινάς*, στον ίδ.· ομοίως και χωρίς αριθμητικό, *ἡμέρας τινάς*, μερικές ημέρες, δηλ. αρκετές, στον ίδ.· *ἐνιαυτόν τινα*, ένα έτος περίπου, στον ίδ.· ομοίως, *οὐ πολλοί τινες*, *τινες οὐ πολλοί*, *ὀλίγοι τινές*, στον ίδ.· ομοίως επίσης, *ὅσος τις χρυσός*, τέτοιο χρυσάφι, σε Ομήρ. Οδ. **10.** με αντων. λέξεις, *οἶός τις*, τέτοιου είδους άνθρωπος, σε Ομήρ. Ιλ.· *ποιόςκαι ὀποιός τις*, σε Σοφ., Ξεν. κ.λπ.· *τις τοιόσδε*, σε Ηρόδ.· *τοιούτός τις*, σε Ξεν.· *ὅταν δ' ὁ κύριος παρῆ τις*, όταν το πρόσωπο που έχει την εξουσία, οποιοσδήποτε κι αν είναι αυτός είναι παρών, σε Σοφ.· στις αντιθετικές προτάσεις, *ὀμέν τις...*, *ὁ δέ...*, σε Ευρ., Πλάτ. κ.λπ. **11.** το ουδ. *τι* χρησιμοποιείται ως επίρρ., κάπως, σε κάποιο βαθμό, καθόλου, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **12.** *ἢ τις ἢ οὐδείς*, λίγο ή κανένας, σχεδόν κανένας, σε Ηρόδ.· *ἢ τι ἢ οὐδέν*, λίγο ή τίποτα, σε Πλάτ. **B.** ερωτημ. αντων. **τίς, τί·** γεν. *τίνος*, Ιων. *τέο*, *τεῦ*, Αττ. *τοῦ*· δοτ. *τίνι*, Ιων. *τέω*· αιτ. *τίνα*, ουδ. *τί·* πληθ. *τίνες*, *τίνα*· γεν. *τίνων*, Ιων. *τέων*· δοτ. *τίσι*, Ιων. *τέοισι*, Αττ. *τοῖσι*· αιτ. *τίνας*, *τίνα*· **I.** στις ευθείες ερωτήσεις, ποιος; ποια; ουδ. ποιο; τι; Λατ. quis, quae, quid? σε Όμηρ. κ.λπ.· σε σχέση με άλλες ομοιόπτωτες λέξεις, *τίς δ' οὗτος ἔρχεται;* ποιος είσαι εσύ που έρχεσαι; σε Ομήρ. Ιλ.· *τίν' ὄψιν σὴν προσδέρκομαι;* τί πρόσωπο είναι αυτό που σε βλέπω να έχεις; σε Ευρ.· *τίς ἄν ή κεν*, με ευκτ. εκφράζει αμφιβολία, ποιος θα μπορούσε; ποιος θα έκανε; σε Όμηρ.· στις διπλές ερωτήσεις, *τί λαβόντα τί δεῖ ποιεῖν;* τί έχει παραλάβει κάποιος και τί πρέπει κάποιος να κάνει; σε Δημ.· ομοίως, *τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν;* ποιος και από πού είσαι; σε Ομήρ. Οδ. **2.** *τίς μαζί με μόρια· τίς γάρ;* Λατ. quisnam; ποιος τάχα; σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· *τίς δή;* ποιος τότε; σε Θεόγν.· *τίς δήτα;* σε Σοφ.· *τίς ποτε;* ποιος άραγε; σε Ξεν. **3. α)** το ουδ. *τί;* ως απλή ερώτηση, όπως και σήμερα, τί; σε Αισχύλ.· επίσης, γιατί; σε Ομήρ. Ιλ. **β)** *τί μοι;* *τί σοι;* τί είναι για εμένα; τί για εσένα; σε Σοφ. κ.λπ.· με γεν., *τί μοι ἔριδος;* τί σχέση έχω να κάνω με τον καβγά; σε Ομήρ. Ιλ.· *τί ἐμοὶ καὶ σοί;* τί (κοινό) υπάρχει μεταξύ εμένα και εσένα; τί έχω να κάνω με σένα; σε Κ.Δ. **γ)** *τι μαζί με μόρια· τί γάρ;* γιατί όχι; πώς αλλιώς; Λατ. quid enim? quidni? δηλ. βεβαίως, χωρίς αμφιβολία, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *τί δέ;* Λατ. quid vero? σε Πλάτ.· *τί δέ, εἰ...*, αλλά τί, εάν...; σε Ευρ.· *τί δή;* *τί δήποτε;* γιατί άραγε; γιατί λοιπόν; σε Πλάτ.· *τί μή;* γιατί όχι; Λατ. quidni? σε Τραγ.· *τί μήν;* δηλ. βεβαίως, μάλιστα, σε Πλάτ. κ.λπ. **II. 1.** η αντων. *τίς* χρησιμ. ενίοτε αντί *ὅστις* στις πλάγιες ερωτήσεις, *ἠρώτα δή ἔπειτα, τίς εἶη καὶ πόθεν ἔλθοι*, σε Ομήρ. Οδ.· *οὐκ ἔχω τί φῶ*, σε Αισχύλ. **2.** *τίς;* *τί;* με μτχ. που ακολουθ. από ρημ. πρόταση, σχηματίζει μία μόνο πρόταση, ενώ στην αγγλική απαιτούνται δύο προτάσεις, *εἶρετο τίνες ἐόντες προαγορεύουσι;* ποιοι είναι και τί διακηρύσσουν; σε Ηρόδ.· *καταμεμάθηκας τοὺς τί ποιοῦντας τοῦνομα τοῦτ' ἀποκαλοῦσιν;* έχεις μάθει τί κάνουν εκείνοι τους οποίους αποκαλούν έτσι; σε Ξεν. **III.** *τίς;* = *ποιός;* σε Σοφ. **IV.** το *τί* ποτέ δεν εκθλίβεται· αλλά η χασμωδία επιτρέπεται στους Αττ.· *τί οὖν;* σε Αριστοφ.· *τί ἔστιν;* σε Σοφ.· *τί εἶπας;* στον ίδ.

τίσαι, απαρ. αρρ. του *τίνω*.

τίσαιατο, Ιων. αντί *τίσαιντο*, γ' πληθ. ευκτ. αορ. του *τίνω*.

τίσις[ι], -εως, ή (τίνω)· **1.** απότιση, ανταπόδοση, εκδίκηση, σε Όμηρ. κ.λπ.· *τίσιν δοῦναι τινας*, τιμωρούμαι για κάποια πράξη, Λατ. *poenas dare*, σε Ηρόδ.· *κασιγνήτου τίσις*, υπέρ αυτού, σε Σοφ.· στον πληθ., *Όροίτεα τίσιες μετήλθον* (όπου μπορεί να θεωρηθεί προσωποποιημένο, οι Εκδικήτριες, όπως οι *Έρινύες*), σε Ηρόδ. **2.** δύναμη εκδίκησης ή ανταπόδοσης, με θετική και αρνητική σημασία, σε Θέογν.

τίσον, απαρ. αορ. του *τίνω*.

τίταινω, αορ. *έτίτηνα*, Επικ. *τίτηνα*, Επικ. με αναδιπλ. αντί *τείνω*, *τανύω*, **1.** τεντώνω, *τόζα τιταίνων*, τεντώνοντας το τόξο του, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως στη Μέσ., *έπιταίνετο τόζα*, έχοντας τεντωμένο το τόξο του, σε Όμηρ. **2.** εκτείνω, τεντώνω, *έτίταινε τάλαντα*, εξέτεινε, σε Ομήρ. Ιλ.· *έτίταινε τραπέζας*, τα άπλωνε, σε Ομήρ. Οδ. **3.** τρέχω με όλη τη δύναμη, λέγεται για άλογα κ.λπ.· *άρμα τιταίνειν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *άροτρον τιταίνετον*, στο ίδ.· *απόλ.*, *τιταίνετον*, επιταχύνω, στο ίδ. **4.** Παθ., εκτείνω τις δυνάμεις μου, καταβάλλω πολλές προσπάθειες, κυρίως με *μτχ.* *τιταινόμενος*, με σφοδρή προσπάθεια, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για άλογο που *καλπάζει*, *τιταινόμενος πεδίοιο*, αυτός που εκτείνεται στην πεδιάδα (*ventre à terre*), σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως λέγεται για *πτηνά*, *τιταινομένο πτερύγεσσιν*, σε Ομήρ. Οδ.

Τιτάν, -άνος, ό, κυρίως στον πληθ. *Τιτάνες*, Ιων. *Τιτήνες*, *οί*, δοτ. *Τίτησι*, Επικ. *Τιτήνεσσι*· γένος θεών που είχαν τοποθετηθεί κάτω από τον Τάρταρο, σε Ομήρ. Ιλ. (όπου μνημονεύονται δύο, ο Ιαπετός και ο Κρόνος)· κατά τον Ησίοδο οι έξι γιοι και οι έξι κόρες του Ουρανού και της Γαίας, τους οποίους ο Δίας έριξε από τον Όλυμπο στο βαθύ σκοτάδι, σε Ησίοδ.· άλλες ονομασίες δίδονται από μεταγεν. ποιητές, όπως Άτλας, σε Αισχύλ.· Προμηθέας, σε Σοφ.· Θέμις, σε Αισχύλ.· στους Λατ. Ποιητές *Τιτάνας* αποκαλείται ο θεός Ήλιος. [Η πλέον αρχαία ετυμολογία του ονόματος υπάρχει στον Ησίοδ.· οι Αγωνιζόμενοι, οι Μαχόμενοι· άλλοι την συνδέουν με το *τίτας* (από το *τίνω*), Τιμωροί, Εκδικητές].

Τιτανίς, Ιων. **Τιτηνίς**, *-ίδος, ή*, θηλ. του *Τιτάν*, σε Αισχύλ.

Τιτάνο-κράτωρ, -ορος, ό (κρατέω), νικητής των Τιτάνων, σε Λουκ.

Τιτάνο-κτόνος, -ον (κτείνω), αυτός που σκοτώνει τους Τιτάνες, σε Βατραχομ.

τίτάνος[ι], ή, λευκό χώμα, πιθανόν γύψος, σε Ησίοδ.

Τιτάν-ώδης, -ες (εΐδος), όμοιος με Τιτάνα, Τιτανικός, *Τιτανῶδες βλέπειν*, σε Λουκ.

τίτας[ι], -ου, ό, Δωρ. αντί *τίτης* = *τιμωρός*, εκδικητής, σε Αισχύλ.

Τιτήνες, οί, Ιων. αντί *Τιτάνες*.

τιτθεία, ή, ενέργεια τροφού, επιμέλεια, γαλουχία, σε Δημ.

τιτθεύω, μέλ. *τιτθεύσω*, **I.** είμαι τροφός, ενεργώ ως τροφός, σε Δημ. **II.** *μτβ.*, θηλάζω, τρέφω, στον ίδ.

τίτθη, ή (*θάω), τροφός, σε Αριστοφ.

τιτθίον, τό, υποκορ. του *τιτθός*, σε Αριστοφ.

τιτθός, ό (*θάω), θηλή γυναικείου μαστού, ρώγα, σε Λυσ.

τίτλος, ό, το Λατ. *titulus*, επιγραφή, σε Κ.Δ.

τιτρώσκω (\sqrt{TPQ} , απ' όπου σχηματίζονται οι χρόνοι), μέλ. *τρώσω*, *αόρ.*

έτρωσα — Παθ., μέλ. *τρωθήσομαι*, και στη Μέσ. *τρώσομαι*, γ' μέλ.

τετρώσομαι, *αόρ.* *έτρώθην*, παρακ. *τέτρωμαι*· **1.** τραυματίζω, πληγώνω, σε Όμηρ.· Παθ., *τετρώσθαι τόν μηρόν*, να έχεις τραύμα στον μηρό, σε Ηρόδ.· με σύστ. αντ., *τιτρώσκειν φόνον*, να επιφέρεις θανατηφόρο τραύμα, σε Ευρ. **2.**

γενικά, βλάπτω, καταστρέφω, λέγεται για πλοία, σε Ηρόδ., Θουκ. **3.** μεταφ., λέγεται για κρασί, προξενώ ζημιά, βλάπτω, σε Ευρ., Ξεν.

Τίτυο-κτόνος, -ον (κτείνω), αυτός που σκότωσε τον Τιτυόνα, σε Ανθ.

Τίτυός, ό, γιος της Γαίας, Γίγαντας, σε Ομήρ. Οδ.

Τίτιρος[ι], ό, Δωρ. αντί *Σάτυρος*, πίθηκος, σε Θεόφρ.

τίτυσκομαι, χρησιμ. μόνο στον ενεστ. και παρατ. συνδυάζοντας τις σημασίες

των συγγενών ρημάτων *τεύχω*, *τυγχάνω*. **I.** όπως το *τεύχω*, κάνω,

παρασκευάζω, ετοιμάζω, *τιτύσκειτο πῦρ*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὕπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο*

ἵππῳ, τοποθέτησε δύο άλογα στο άρμα, στο ίδ. **II. 1.** όπως το *τυγχάνω*,

επιτυγχάνω, σημαδεύω, *τινος* (λέγεται για πρόσωπο), στο ίδ.· *ἀπόλ., βάλλε*

τιτυσόμενος, σε Ομήρ. Οδ.· *ἄντα τιτύσκεσθαι*, στοχεύοντας στο σημείο

ακριβώς απέναντι, στο ίδ.· ομοίως, λέγεται για κάποιον που προσπαθεί να

βάλει το κλειδί στην κλειδαριά, *ἄντατιτυσκομένη*, στο ίδ. **2.** μεταφ., *φρεσὶ*

τιτύσκεσθαι, σκοπεύω να κάνω κάτι, δηλ. σχεδιάζω, με απαρ., σε Όμηρ.

τίφη, ή, έντομο, ίσως αράχνη που τρέχει πάνω από τα λιμνάζοντα ήσυχα

νερά, Λατ. *tipula*, σε Αριστοφ.

τίφθ', αντί *τίπτε*, πριν από δασυνόμενο φωνήεν.

τίφος, -εος, τό, λιμνάζον νερό, λιμνούλα, έλος, σε Θεόκρ. (αμφίβ. προέλ.).

τίω [*Ι* Επικ., *ϊ* Αττ.], παρατ. *έτιον*, Επικ. *τίον*, Ιων. *τίεσκον*, Επικ. απαρ. *τιέμεν*

— Μέσ., μέλ. *τίσω [ι]*· Ιων. γ' ενικ. παρατ. *τιέσκειτο*· παρακ. *τέτιμαι*, μτχ.

τετιμένος· **I.** προσφέρω τιμή σε κάποιον, τον τιμώ (ενώ το *τίνω* σημαίνει

πληρώνω), σε Όμηρ., Αισχύλ., Ευρ. — Παθ., μτχ. Παθ. παρακ. *τετιμένος*,

τιμημένος, σε Όμηρ. **II.** = *τιμάω* **II**, *τὸν δὲ (τρίποδα)*, εκτιμώ, ορίζω την αξία,

τρίποδα δωδεκάβοιον τίον, εξετίμησαν τον τρίποδα στην αξία των δώδεκα

βοδιών, σε Ομήρ. Ιλ.· *τίον δὲ ἑτεσσάραβοιον*, εξετίμησαν αυτή στην αξία των

τεσσάρων βοδιών, στο ίδ. **III.** για τον μέλ. και τον αόρ. α' *τίσω*, *έτισα*, βλ.

τίνω.

τλάθυμος, -ον, Δωρ. αντί *τλήθυμος*.

τλαίην, ευκτ. αορ. β' του **τλάω*.

τλάμων, Δωρ. αντί *τλήμων*.

***τλάω**, ριζικός τύπος που δεν απαντά στον ενεστ. (από το οποίο προέρχεται ο

παρακ. *τέτληκα*, ή το ρήμα *τολμάω*)· μέλ. *τλήσομαι*, Δωρ. *τλάσομαι*· Επικ. αορ.

ετάλασσα, υποτ. *ταλάσσω*· περισσότερο κοινή η χρήση του αορ. β' *έτλην*

(όπως αν προερχόταν από ενεστ. **τλήμι*), Επικ. *τλήν*, Δωρ. *έτλάν*, γ' πληθ.

έτλησαν, Επικ. *έτλάν*· προστ. *τλήθι*, Δωρ. *τλᾶθι*· β' ενικ. υποτ. *τλής*· ευκτ.

τλαίην, γ' πληθ. *τλαῖεν*· απαρ. *τλήναι*, Επικ. *τλήμεναι*· μτχ. *τλάς*, *τλᾶσα*· παρακ.

(με σημασία ενεστ.) *τέτληκα*, Επικ. α' πληθ. *τέτλαμεν*, προστ. *τέτλᾶθι*, *τετλάτω*·

ευκτ. *τετλαίην*· απαρ. *τετλάμεναι*, *τετλάμεν*, μτχ. *τετληώς*, θηλ. *τετληυῖα*,

τετληότος· **I. 1.** ανέχομαι, υπομένω δυστυχίες, καρτερώ· με αιτ. πράγμ., *έτλην*

οἱ' οὐπω καὶ ἄλλος, σε Ομήρ. Ιλ.· *έτλην άνέρος εὐνήν*, και υπέμεινα συνουσία

ανδρός, στο ίδ.· *τλή οἰστόν*, υπέμεινε να χτυπηθεί από αυτό, στο ίδ.· *έτλα*

πένθος, σε Πίνδ. κ.λπ. **2.** απόλ., υπομένω, καρτερώ, υποτάσσομαι, σε Όμηρ.·

κυρίως στην προστ. *τέτλαθι*, *μήτερ έμή*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τλήτε*, *φίλοι*, σε Ομήρ.

Οδ.· στη μτχ., *τετληότι θυμῶ*, με καρτερική ψυχή, στο ίδ.· *κραδίη τετληυῖα*,

στο ίδ. **II.** με απαρ., *τολμώ ή ριψοκινδυνεύω να κάνω κάτι*, στο ίδ., σε Πίνδ.

κ.λπ.· στους Αττ. ποιητές, *τολμώ να κάνω κάτι ενάντια στις πεποιθήσεις ή*

διαθέσεις μου είτε αγαθές είτε κακές, οπότε, *έχω το θάρρος, την αυθάδεια, τη*

σκληρότητα ή την υπομονή να κάνω κάτι, έστεδῆ έτλην γεγωνεῖν, ώσπου πήρα

το θάρρος να πω, σε Αισχύλ.· *έτλα αλλάζαι*, δέχθηκε να ανταλλάξει, σε Σοφ.·

οὐδ' έτλης έφουβρίσαι, ούτε είχες τη σκληρότητα να προσβάλλεις, στον ίδ.·

οὐγὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν, δεν θα άντεχα, δεν θα είχα το θάρρος να δω, σε Αριστοφ. **2.** με αιτ. πράγμ., αποτολμώ κάτι, δηλ. τολμώ να πράξω κάτι, ἄτλητα τλάσα, σε Αισχύλ.· εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, σε Σοφ. **3.** με μτχ., τάδε τέτλαμεν εἰσορόωντες, σε Ομήρ. Οδ.

τλήθι, προστ. αορ. β' του *τλάω.

τλή-θῦμος, Δωρ. **τλά-θυμος, -ον**, αυτός που έχει καρτερική ψυχή, σε Ανθ.

τλήμεναι, Επικ. αντί τλήναι, απαρ. αορ. β' του *τλάω.

***τλήμι**, βλ. [*τλάω](#).

τλημόνως, επίρρ. του τλήμων.

τλημοσύνη, ή, I. εκείνο το οποίο υπομένει κάποιος από ανάγκη, ταλαιπωρία, αθλιότητα, στον πληθ., σε Ομηρ. Ὑμν. **II.** καρτερία, υπομονή, σε Πλούτ.

τλήμων, Δωρ. **τλάμων, -ονος, ό, ή**· κλητ. τλήμον και τλήμων (*τλάω)· **1.** υπομονετικός, καρτερικός, καρτερόψυχος, λέγεται για τον Οδυσσέα, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, σε Πίνδ. κ.λπ. **2.** τολμηρός, θρασύς, απερίσκεπτος, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ. **II.** ταλαιπωρημένος, άθλιος, δυστυχής, σε Τραγ., Ξεν. **III.** επίρρ.

τλημόνως, με υπομονή, σε Αισχύλ., Ευρ. κ.λπ.

τλήν, Επικ. αντί ἔτλην, αορ. β' του *τλάω.

τλησι-κάρδιος, -ον (καρδία), I. σκληρός, ισχυρός στην καρδιά, σε Αισχύλ. **II.** άθλιος, ελεεινός, σε Αισχύλ.

τλήσομαι, μέλ. του *τλάω.

τλητός, -ή, -όν, Δωρ. **τλατός, -ά, -όν**, ρημ. επίθ. του *τλάω· **I.** Ενεργ., υπομονετικός, καρτερικός, σταθερός στα παθήματα και τους πόνους, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** Παθ. με αρνήση, οὐ τλητός, δεν είναι υποφερτός, είναι ανυπόφορος, σε Τραγ.

τμάγεν[ᾱ], Επικ. γ' πληθ. Παθ. αορ. β' του τμήγω.

τμήγω, μέλ. τμήζω, αορ. ἔτμηξα, αορ. β' ἔτμαγον — Παθ., αορ. β' ἔτμάγην, Επικ. γ' πληθ. τμάγεν· Επικ. τύπος του τέμνω, **1.** κόβω, σχίζω — Μέσ., ὄδδον ἔτμηζαντο, έκοσαν το δρόμο τους, σε Ανθ. **2.** μεταφ. στον Παθ. αορ. β', δισκορπίζομαι, σε Ομήρ. Ιλ.

τμήδην, επίρρ. (τέμνω), με κόψιμο, έτσι ώστε να κοπεί, σε Ομήρ. Ιλ.

τμηθείς, μτχ. Παθ. αορ. του τέμνω.

τμήμα, -ατος, τό (τέμνω, τμήγω)· **1.** μέρος αποκομμένο, τεμάχιο, κομμάτι, σε Πλάτ. **2.** εγκοπή, εντομή, τραύμα, στον ιδ.

τμήσις, -εως, ή (τέμνω)· **I.** κόψιμο· ή τμησις τῆς γῆς, καταστροφή και ερήμωση χώρας, σε Πλάτ. **II.** = τμήμα, τεμάχιο, στον ιδ.

τμητέον, ρημ. επίθ. του τέμνω, αυτό που πρέπει να κοπεί, σε Πλάτ.

τμητός, -ή, -όν (τέμνω)· **1.** κομμένος, διαμορφωμένος με τομή, σε Σοφ., Ευρ. **2.** αυτό που μπορεί κάποιος να κόψει ή να χωρίσει, σε Θεόκρ.

τμητο-σίδηρος[ι], -ον, κομμένος με σίδηρο, σε Ανθ.

Τμῶλος, ό, το φερόννυμο όρος στη Λυδία, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.

τοδί[ι], ουδ. του ὀδί.

τόθεν, ποιητ. επίρρ. ανάλογο του αναφορ. ὅθεν (ήταν αρχαίος τύπος γεν. του ό)· απ' όπου, **I. 1.** από εδώ, ὅθεν, σε Ησίοδ. **2.** αντί του αναφ. ὅθεν, σε Αισχύλ.

II. έκτοτε, στον ιδ.

τόθι, ποιητ. επίρρ. πρότερο του αναφ. ὅθι (αρχ. τοπική πτώση του ό)· **1.** εκεί, σ' εκείνο το μέρος, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ. **2.** επίσης, αντί του αναφορ. ὅθι, όπου, σε Πίνδ.

τοι, εγκλιτ. μόριο που χρησιμεύει στην έκφραση πεποίθησης ή πίστης του λέγοντος σ' αυτό που λέει, **I.** άφησέ με να σου πω, βεβαίως, πράγματι, ενίοτε χρησιμοποιείται και για την έκφραση θετικού συμπεράσματος, λοιπόν,

επομένως, σε Όμηρ.· και στους Τραγ., λέγεται για να εισάγει γενικό αξίωμα ή αλήθεια κοινώς αποδεκτή. **II.** συχνά χρησιμοποιείται στην επίταση άλλων μορίων, γάρ τοι, ἤτοι, καίτοι, μέντοι, τοιγάρτοι κ.λπ.· πρβλ. **τῶρα, τᾶν, μεντᾶν. τοι**, Δωρ., Ιων. και Επικ. αντί σοί, δοτ. ενικ. του σύ· πάντα εγκλιτ.

τοί, ταί, Επικ. και Ιων. αντί οί ή οί, αί ή αί, ονομαστ. πληθ. του ό και ός, σε Όμηρ.

τοι-γάρ, 1. = τοί γε ἄρα, έτσι λοιπόν, επομένως, συνεπώς, σε Όμηρ., Αττ. **2.** επιτετ. τύπος **τοιγαροῦν**, Ιων. **τοιγαρόων**, γι' αυτό λοιπόν, σε Ξεν.· επίσης στους ποιητές, σε Σοφ. **3.τοιγάρτοι**, σε Πλάτ.

τοῖν, Επικ. αντί τοῖν, γεν. και δοτ. δυϊκ. του ό.

τοί-νῦν, (νυν), 1. λοιπόν, συνεπώς, σε Ηρόδ., Τραγ. **2.** χρησιμοποιείται στη ανακεφαλαίωση ή στη ροή του λόγου, περαιτέρω, επιπλέον, σε Σοφ., Ξεν.

τοῖο, Ιων. και Επικ. αντί τοῦ, γεν. ενικ. του ό.

τοῖος, τοία (Ιων. **τοίη**), **τοῖον**, δεικτ. αντων., ανάλογη της αναφορ. οἷος, Λατ. talis· **I. 1.** τέτοιος στο είδος ή στην ποιότητα, τέτοιος, τοῖος ἐών, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν (ἐστίν), σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· το ποῖος στον Όμηρ. αναφέρεται κυρίως σε κάτι που έχει προηγηθεί, τέτοιο όπως ελέχθη, στο ίδ. **2.** με προσδιοριστικές λέξεις, τοῖος χεῖρας, τέτοιος ως προς τα χέρια, σε Ομήρ. Οδ.· τεύχεσι τοῖος, σε Ομήρ. Ιλ.· τοῖος με απαρ., κατάλληλος, δηλ. αρμόδιος ή ικανός να κάνει, σε Ομήρ. Οδ. **II.** με επίθ. του ιδίου γένους και της ίδιας πτώσης, δίνει ἔμφαση στην κύρια ἔννοια του επιθέτου, ἐπιεικῆς τοῖος, ακριβώς μετριοπαθής, σε Ομήρ. Ιλ.· πέλαγος μέγα τοῖον, τόσο μεγάλο πέλαγος, σε Ομήρ. Οδ.· κερδαλέος τοῖος, τέτοιος πανούργος, στο ίδ. **III.** το ουδ. τοῖον ως επίρρ., έτσι, τόσο πολύ, πάρα πολύ, σε Όμηρ.· ομοίως, τοῖως, σε Θεόκρ.

τοιός-δε, -άδε (Ιων. **-ήδε**), **-όνδε**, επιτετ. τύπος του τοῖος, όπως ἀοιδοῦ τοιοῦδ' οἷος ὄδ' ἐστί, τέτοιου ραψωδού όπως είναι αυτός εδώ, σε Ομήρ. Οδ.· απόλ., ἀλλ' ὄδ' ἐγὼ τοιόσδε, να, εγώ είμαι τέτοιος όπως με βλέπεις, στο ίδ.· επίσης, τόσο μεγάλος, τόσο ἔξοχος, τόσο κακός, τοιάδε λαιφή, τέτοια ενδύματα, δηλ. τόσο ἄσχημα, στο ίδ.· τοσόσδε καίτοιόσδε, σε Ηρόδ.· επίσης με προσδιοριστική λέξη, τοιόσδ' ἠμένδέμας ἠδὲ καὶ ἔργα, σε Ομήρ. Οδ.· με το ἄρθρο, ὁ τοιόσδε ἀνήρ, σε Αισχύλ. κ.λπ.· οἱ τοιοῖδε, σε Σοφ.· ἐν τῷ τοιῶδε, σε τέτοιες περιστάσεις, σε Ηρόδ.· η σημασία καθίσταται περισσότερο ἀόριστη στο τοιόσδε τις, τέτοιος περίπου, σε Θουκ.· ουδ. πληθ., τοιάδε σημαίνει, τα εξής, ενώ το τοιαῦτα, τα προηγούμενα, σε Ηρόδ.

τοιოსδί, -αδί, -ονδί, Αττ. επιτετ. τύπος του τοιόσδε, σε Αριστοφ.

τοι-οὔτος, -αὔτη, -οὔτο (Ιων. -ον), επιτετ. τύπος του τοῖος, δεικτικό του οἷος, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· του ὅσος, σε Ομήρ. Ιλ.· **1.** απόλ. με επιτακτική ἔννοια, τόσο μεγάλος, τόσο ευγενής, τόσο κακός κ.λπ., στο ίδ., Αττ.· τοιοῦτος ὢν, τόσο ἄθλιος, τόσο ελεεινός, σε Σοφ.· με γεν., τοιοῦτος Ἀχαιῶν, τέτοιος ἄντρας μεταξύ των Αχαιών, προς τον καθένα ξεχωριστά, σε Ξεν. κ.λπ.· επιτετ., τοιοῦτος ἕτερος, ἄλλος τέτοιος, σε Ηρόδ.· ἄλλους τοσοῦτους, στον ίδ.· με το ἄρθρο, οἱ τοιοῦτοι, σε Αισχύλ. κ.λπ. **2.** η ἔννοια γίνεται ἀκόμα πιο ἀόριστη στο τοιοῦτός τις ή τις τοιοῦτος, ἕνας τέτοιος, σε Πίνδ., Θουκ. κ.λπ.· τοιαῦτ' ἄττα, σε Πλάτ. **3.** τοιοῦτον ή τὸ τοιοῦτον, τέτοια ἐνέργεια, σε Θουκ.· διὰ τὸ τοιοῦτον, γι' αυτή την αἰτία, στο ίδ. κ.λπ. **4.** στην ἀφήγηση, το τοιαῦτα κυρίως αναφέρεται στα προηγούμενα, σε Αισχύλ. κ.λπ.· ὅταν προηγείται ἐρώτηση, το τοιαῦτα βεβαιώνει όπως το ταῦτα, ακριβώς έτσι, βεβαίως έτσι, σε Ευρ. **5.** τοιαῦτα απόλ., τὰ πλοῖα, τὰ τοιαῦτα, πλοία και τα ἄλλα παρόμοια, σε Δημ. **6.** τοιαῦτα, ως επίρρ., κατ' αυτόν τον τρόπο, σε Σοφ.

τοιουτοσί, -αυτηί, -ουτοί ή -ουτονί, Αττ. επιτετ. τύπος του *τοιουδτος*, σε Αριστοφ. κ.λπ.

τοιουτό-τροπος, -ον, τέτοιος στον τρόπο ή το είδος, σε Ηρόδ., Θουκ.

τοιουτ-ώδης, -ες (είδος), τέτοιος στο είδος, σε Λουκ.

τοιΐσδεσι, -εσσι, -εσσι, Επικ. τύποι αντί *τοιΐσι δέ*, σε Όμηρ.

τοιίχος, ό (τειίχος), 1. τοίχος οικίας ή αυλής, Λατ. *paries*, σε Όμηρ., Αττ.· στον πληθ., τα πλάγια ή τα πλευρά πλοίου, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. κ.λπ.· λέγεται για το ανθρώπινο σώμα, σε Ευρ. **2.** παροιμ., *ό εϋ πράττων τοίχος*, σε Αριστοφ.

τοιχωρϋχέω, μέλ. *τοιχωρϋχήσω*, **1.** σκάβω τον τοίχο ως κλέφτης, είμαι διαρρηκτης σπιτιού, κλέφτης, σε Αριστοφ., Ξεν. **2.** μεταφ., *όια έτοιχωρϋχησαν περι τó δάνειον*, ποια τεχνάσματα επινόησαν για να κατακλέψουν το δάνειο, σε Δημ.

τοιχ-ωρϋχος[ϋ], ό (όρϋσσω), αυτός που διορύττει τοίχο για να εισέλθει σε ξένο σπίτι, ληστής, κλέφτης, σε Αριστοφ.

τόκᾶ, Δωρ. αντί *τότε*.

τοκάς, -άδος, ή (τίκτω)· **1.** αυτή που γεννάει, που αναφέρεται στην ανατροφή, σε Ομήρ. Οδ. **2.** αυτή που μόλις έχει γεννήσει, Λατ. *feta*, *τοκάς λέαινα*, λιονταρίνα με νεογνά, σε Ευρ.· επίσης, λέγεται για γυναίκες, στον ίδ.· *τοκάδα την κεφαλήν έχειν*, λέγεται για τον Δία που κυοφορούσε στο κεφάλι την Αθηνά, σε Λουκ.

τοκετός, -οϋ, ό, = *τόκος*, γέννα, σε Ανθ.

τοκεύς, -έως, ό (τίκτω), κάποιος που τεκνοποιεί, πατέρας, σε Ησιόδ.· γενικά, γονέας, σε Αισχύλ.· κυρίως στον πληθ., *τοκεΐς*, Επικ. *τοκῆες*, γονείς, σε Όμηρ., Ηρόδ., Τραγ. κ.λπ.· στον δυικ., *τοκῆε δύω*, σε Ομήρ. Οδ.

τοκίζω (τόκος Π. 2), δανείζω με τόκο, Λατ. *faenerari*, σε Δημ.· *τοκίζω τόκον*, εξασκώ τοκογλυφία, σε Ανθ.

τοκισμός, ό, τοκογλυφία, δανεισμός χρημάτων με τόκο, σε Ξεν.

τοκιστής, -οϋ, ό, τοκογλύφος, σε Πλάτ., Αριστ.

τοκογλϋφέω, μέλ. *τοκογλϋφήσω*, εξασκώ το επάγγελμα του αισχροκερδούς τοκογλύφου, σε Λουκ.

τοκο-γλϋφος[ϋ], ό (γλϋφω), κάποιος που χαράσσει τους τόκους στο τραπέζι του και τους υπολογίζει μέχρι το τελευταίο λεπτό, φιλάργυρος και αισχροκερδής τοκογλύφος, σε Λουκ.

τόκος, ό (τίκτω)· **I. 1.** τοκετός, γέννα, σε Ομήρ. Ιλ.· στον πληθ., σε Σοφ., Ευρ. **2.** χρόνος τοκετού, σε Ηρόδ. **II. 1.** αυτό που γεννιέται, παιδί, σε Όμηρ., Αισχύλ. κ.λπ. **2.** μεταφ., κέρδος το οποίο αποφέρουν τα δανεισθέντα χρήματα, τόκος, Λατ. *usura*, σε Αριστοφ. κ.λπ.· *έπι τόκω ή έπι τόκον δανείζεσθαι*, δανείζομαι με τόκο, σε Δημ.· *τόκοι τόκων*, σύνθετος τόκος, σε Αριστοφ. **3.** οι καρποί της γης, σε Ξεν.

τοκο-φορέω, μέλ. *τοκοφορήσω*, αποφέρω τόκο, σε Δημ.

τόλμᾶ, -ης, ή (*τλάω)· **I. 1.** τόλμη, θάρρος, αφοβία, σε Πίνδ., Ηρόδ., Αττ.· *τῶνδε τόλμαν σχεθεΐν*, να έχεις τόλμη γι' αυτή τη δουλειά, σε Αισχύλ. **2.** με αρνητική σημασία, απερίσκεπτη και αλόγιστη τόλμη, θρασύτητα, αυθάδεια, Λατ. *audacia*, σε Τραγ. κ.λπ. **II.** παράτολμη πράξη, στο ίδ.

τολμάω, Ιων. **τολμέω**, Δωρ. β' ενικ. *τολμῆς*· μέλ. *τολμήσω*, Δωρ. *τολμᾶσῶ*· παρακ. *τετόλμηκα*, Δωρ. *τετόλμᾶκα*· **I.** αναλαμβάνω κάτι, παίρνω το θάρρος να επιχειρήσω ή να υπομείνω κάτι φοβερό ή δυσχερές, σε Όμηρ. κ.λπ.· απόλ., υπομένω, καρτερώ, ανέχομαι, στον ίδ., Αττ.· με αιτ. πράγμ., υπομένω, υφίσταμαι, σε Θεόγν., Ευρ. **II.** με απαρ., έχω τόλμη, θάρρος, γενναιότητα, θρασύτητα, σκληρότητα ή υπομονή, ώστε να κάνω κάτι παρά την όποια

φυσική προαίσθηση, τολμώ, αποτολμώ, σε Όμηρ., Αττ. **2.** ενίοτε με *μτχ.*, *ἐτόλμα βαλλόμενος*, υπόμεινε να χτυπηθεί, σε Ομήρ. Οδ.: *τόλμα ἐρῶσα*, σε Ευρ. **3.** με αιτ., *τολμᾶν πόλεμον*, αναλαμβάνω, ριψοκινδυνεύω πόλεμο, σε Ομήρ. Οδ.: *τοιαῦτα, πάντα τολμάω*, σε Τραγ.: επίσης, *τολμάω τὰ βέλτιστα*, σε Θουκ.: Παθ., *οἷ' ἐτολμήθη πατήρ*, τέτοια πράγματα, όπως αυτά που ο πατέρας μου είχε τολμήσει (ή κάνει) εναντίον του, σε Ευρ.

τολμήεις, Δωρ. **τολμάεις[ᾱ]**, **-εσσα**, **-εν**, αυτός που υποφέρει, που υπομένει, αντέχει, καρτερικός, σε Ομήρ. Οδ.: *τολμηρός*, ριψοκίνδυνος, σε Ομήρ. Ιλ.: *συνηρ. τολμῆς*, *-ῆσσα*, *-ῆν*, απ' όπου ο υπερθ. *τολμήστατε*, σε Σοφ.

τόλμημα, **-ατος**, **τό (τολμάω)**, τολμηρό εγχείρημα, τολμηρή πράξη, σε Ευρ. κ.λπ.

τολμηρός, **-ά**, **-όν (τολμάω)**, = *τολμήεις*, σε Θουκ.: *τὸ τολμηρόν τινος*, η τόλμη, το θάρρος του, στον ίδ.: *επίρρ.*, *τολμηρῶς*, στον ίδ.: *συγκρ. τολμηρότερον*, στον ίδ.

τολμῆς, *συνηρ. αντί τολμήεις*.

τολμητέον, ρημ. επίθ. του *τολμάω*, αυτό που κάποιος πρέπει να τολμήσει, σε Ευρ.

τολμητής, **-οῦ**, **ὁ (τολμάω)**, τολμηρός, ριψοκίνδυνος άνθρωπος, σε Θουκ.

τολμητός, **-ή**, **-όν**, ρημ. επίθ. του *τολμάω*, αυτός που μπορεί κάποιος να τον τολμήσει: *ἔστ' ἐκείνῳ πάντα τολμητά*, όλα τα πράγματα είναι μέσα στα όρια της τόλμης του, σε Σοφ.: *ἐλπίς τολμητή*, σε Ευρ.

τολοιπόν, *επίρρ.*, από τώρα και στο εξής, επομένως: *προτιμητέο χωριστά τὸ λοιπόν*.

τολῦπέυω, μέλ. *τολυπεύσω*, κυρίως, τυλίγω ελικοειδῶς το μαλλί σε κουβάρι για κλώσιμο: *μεταφ.*, *μηχανώμαι*, *κατεργάζομαι*, *ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω*, λέγεται για τον ιστό της Πηνελόπης (όπου υπάρχει λογοπαίγνιο επί της κυριολεκτικής σημασίας), σε Ομήρ. Οδ.: *τολυπεύω πόλεμον*, σε Όμηρ.

τολύπη[ῦ], **ῆ**, κουβάρι από κατειργασμένο μαλλί, Λατ. *glomus*, σε Αριστοφ., Ανθ. (αμφίβ. προέλ.).

τομαῖος, **-α**, **-ον** και **-ος**, **-ον (τομή)**: **I.** κομμένος, αποκομμένος, σε Αισχύλ., Ευρ. **II.** κομμένος σε τεμάχια, σχισμένος ή κομματιασμένος και έτοιμος για χρήση, σε Αισχύλ.

τομάω (τομή), εν χρήσει μόνο στη *μτχ.*, *χρηιάζομαι κόψιμο*, *εντομή*, *πρὸς τομῶντι πῆματι*, λέγεται για αρρώστια που χρειάζεται εγχείρηση, σε Σοφ.

τομεύς, **-έως**, **ὁ (τεμ-εἶν)**, αυτός που κόβει, που τέμνει, *μαχαίρι υποδηματοποιού*, σε Πλάτ.: *μύτη μαχαιρίου*, σε Ξεν.

τομή, **ῆ (τέμνω)**: **I.** το τμήμα που απομένει μετά το κόψιμο, *κούτσουρο δέντρου*, σε Ομήρ. Ιλ.: *δοκοῦτομή*, *ἄκρη δοκαριού*, σε Θουκ.: *λίθοι ἐν τομῇ ἐγγώνιοι*, πέτρες κομμένες τετράγωνες, στον ίδ.: *ομοίως, τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον*, έχοντας προσαρμόσει τη μπουκλα στο μέρος από το οποίο κόπηκε, σε Αισχύλ. **II.** κόψιμο, *πελέκημα*, *σχίσσιμο*, *ἐν τομᾷ σιδήρου*, δια του χτυπήματος του σιδήρου, σε Σοφ.: *φασγάνου τομαί*, σε Ευρ.: *ως χειρουργική εγχείρηση, τομῇ χρῆσθαι*, σε Πλάτ.: *διὰ καύσεών τε καὶ τομῶν*, δια καυτηριασμού και εντομών, στον ίδ.

τόμιον, **τό (τομή)**, θύμα κατακομμένο για να προσφερθεί σε θυσία: *τὰτόμια*, τα μέρη του θύματος που χρησιμοποιούνται σε τέτοια τελετή, σε Δημ.

τομός, **-ή**, **-όν**, ρημ. επίθ. του *τέμνω*, αυτός που κόβει, που τέμνει, *ἔστηκεν ἡ τομώτατος*, είναι τοποθετημένος κατά τέτοιο τρόπο ώστε να είναι πολύ κοφτερός, σε Σοφ.

τόμος, ὄ (τέμνω)· **I.** τεμάχιο, κομμάτι, σε Βατραχομ., σε Αριστοφ. **II.** μέρος βιβλίου, τόμος, τμήμα ενιαίου έργου.

τονάριον[ᾱ], **τό (τόνος)**, φωνασκικό ὄργανο το οποίο ανεβάζει τους φθόγγους, σε Πλούτ.

τονθορούζω, εν χρήσει μόνο στον ενεστ., μιλάω χωρίς να εκφράζομαι με ευκρίνεια, ψιθυρίζω, μουρμουρίζω, σε Αριστοφ. (ηχομιμ. λέξη).

τόνος, ὄ (τείνω)· **I.** αυτός δια του οποίου τεντώνεται κάτι, σχοινί, δεσμός, ταινία, *οἱ τόνοι τῶν κλινέων*, τα σχοινιά των κρεβατιών, σε Ηρόδ.· *ἐκ τριῶν τόνων*, από τρεις σπάγγους ή ίνες, λέγεται για σχοινιά, σε Ξεν.· λέγεται για μηχανές, τεντωμένα σχοινιά, σε Πλούτ. **II. 1.** ένταση, τέντωμα, σε Ηρόδ. **2.** λέγεται για ήχους, ένταση, ύψωμα της φωνής, σε Αισχίν., Δημ.· το ύψος της φωνής, σε Πλάτ. κ.λπ. **3. α)** μέτρο, ρυθμός, σε Ηρόδ. **β)** στους μεταγενέστερους μουσικούς, οι *τόνοι* ήταν τρόποι ή διατονίες που διέφεραν κατά ύψος. Στους μεταγεν. Έλληνες, οι διατονίες αυτές ήταν τρεις, η Δωρική, η Λυδική και η Φρυγική. **III.** ένταση δύναμης, πνευματική ή διανοητική ένταση, ενέργεια, σε Λουκ.· γενικά, δύναμη, ισχύς, ένταση, σε Πλούτ. **IV.** μεταφ., τάση ή διεύθυνση, την οποία ακολουθεί κάποιος, πορεία, σε Πίνδ., Πλούτ.

τονῶν, = τὸ νῶν, για το παρόν, βλ. **νῶν I.**

τοξάζομαι, μέλ. *τοξάσσομαι*, (*τόξον*), αποθ., σημαδεύω με τόξο, τοξεύω, σε Ομήρ. Οδ.· με γεν., τοξεύω προς κάποιον, στο ίδ.

τοξ-αλκέτης, -ου, ὄ (ἀλκή), ισχυρός στην τοξοβολία, σε Ανθ.

τοξάριον[ᾱ], **τό**, υποκορ. του *τόξου*, σε Λουκ.

τόξ-αρχος, ὄ, I. ο άρχοντας του τόξου, τοξότης, σε Αισχύλ. **II.** ο αρχηγός της στρατιωτικής τάξης των τοξοβόλων, σε Θουκ.

τόξευμα, -ατος, τό, I. αυτό που εκτοξεύεται, βέλος, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.· *ὅσον τόξευμα ἐξικνέεται*, η απόσταση βολής του τόξου, σε Ηρόδ.· *πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι*, πριν το βέλος τους φτάσει, σε Ξεν.· *ἐντὸς τοξεύματος*, εντός της ρίψης τόξου, στον ίδ.· *ἔξω τοξεύματος*, σε Θουκ.· μεταφ., *καρδίας τοξεύματα*, σε Σοφ. **II.** στον πληθ., *τὰ τοξεύματα* αντί *οἱ τοξῶται*, η στρατιωτική δύναμη των τοξοβόλων, σε Ηρόδ.

τοξευτός, -ή, -όν, χτυπημένος από βέλος, σε Σοφ.

τοξεύω, μέλ. *τοξεύσω*, **I.** χτυπώ με τόξο, *τινός*, κατά κάποιου σημείου, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ.· *εἰς τινα*, σε Ηρόδ.· μεταφ., στοχεύω κάπου, με γεν., σε Ευρ.· *απόλ.*, χρησιμοποιώ το τόξο, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· *καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας*, έχοντας τοξεύσει αρκετά ψηλά, σε Σοφ. **II.** με αιτ., τοξεύω, χτυπώ με βέλος, *τινά*, σε Ευρ., Ξεν. — Παθ., χτυπιέμαι από βέλος, σε Θουκ. **2.** με αιτ. πράγμ., χτυπάω από τόξο· μεταφ., εκπέμπω, αποστέλλω, *ῥμνους*, σε Πίνδ.· *ταῦτα ἐτόξευσεν μάτην*, μάταια έριξε τα βέλη αυτά, σε Ευρ. — Παθ., *πᾶν τετόξευται βέλος*, σε Αισχύλ.

τοξ-ήρης, -ες (ἀραρίσκω)· **1.** οπλισμένος με τόξο, σε Ευρ. **2.** = *τοξικός*, στον ίδ.· *τοξήρης ψαλμός*, ήχος που παράγεται από τη χορδή τόξου, στον ίδ.

τοξικός, -ή, -όν (τόξον)· **I.** αυτός που ανήκει ή αρμόζει στο τόξο, σε Αισχύλ.· *ἡ τοξική* (ενν. *τέχνη*), η τέχνη της τοξοβολίας, σε Πλάτ. **II.** λέγεται για πρόσωπο, επιδέξιος στη χρήση του τόξου, *τοξικώτατος*, σε Ξεν.

τοξο-βόλος, -ον (βάλλω), αυτός που χτυπάει με τόξο, σε Ανθ.

τοξο-δάμας[δᾱ], **-αντος, ὄ (δαμάω)**, = το επόμε., σε Αισχύλ.

τοξό-δαμνος, -ον, αυτός που δαμάζει, υποτάσσει με το τόξο του, *τοξόδαμνος Ἄρης*, ο πόλεμος των τοξοτών, δηλ. των Περσών, σε Αισχύλ.· *τοξόδαμνος Ἄρτεμις*, σε Ευρ.

τόξον, τό (τυγ-χάνω)· **I.** τόξο, σε Όμηρ.· συχνά στον πληθ. γιατί το αρχαίο τόξο αποτελούνταν από δύο τμήματα από κέρατο, ενωμένα στη μέση με τον *πήχυν*· *τόξα τιταίνειν* ή *ἔλκειν*, σύρω το τόξο, σε Ομήρ. Ιλ.· καθώς το τόξο ήταν το κυρίως όπλο των Ανατολικών λαών, το *τόξου ῥῦμα*, σήμαινε τους Πέρσες, αντίθ. προς το *λόγχης ἰσχύς* (τους Έλληνες), σε Αισχύλ.· μεταφ., *τόξω*, από εικασία, στον ίδ. **II.** στον πληθ. επίσης, τόξο και βέλη, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ. **III.** μεταφ., *τόξα ἡλίου*, οι ακτίνες του, σε Ευρ.

τοξο-ποιέω, φτιάχνω κάτι όπως το τόξο, σχηματίζω τόξο, *τοξοποιέω τὰς ὀφρῦς*, λέγεται για υποκριτή άνθρωπο, σε Αριστοφ.

τοξοσύνη, ἤ, επιστήμη, γνώση των τόξων, εμπειρία στην τοξοβολία, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.

τοξότης, -ου, Δωρ. -τας, -α, ὁ (τόξον)· **I. 1.** αυτός που χρησιμοποιεί το τόξο στις μάχες, οπλισμένος με τόξο, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Τραγ. κ.λπ. **2.** ο Τοξότης, Λατ. Sagittarius, αστερισμός του Ζωδιακού κύκλου, σε Λουκ. **II.** στην Αθήνα, *οἱ τοξόται* αποτελούσαν την αστυφυλακή της πόλης, καλούνταν επίσης *Σκύθαι*, επειδή ήταν δούλοι φερμένοι από χώρες βόρεια της Ελλάδας, σε Αριστοφ. κ.λπ.

τοξ-ουλκός, -όν (ἔλκω)· **I.** αυτός που τραβά το τόξο, σε Αισχύλ. **II.** *αἰχμὴ τοξουλκός*, βέλος που τεντώνει το τόξο, στον ίδ.

τοξοφορέω, μέλ. *τοξοφορήσω*, φέρω, ἔχω τόξο, λέγεται για τον Έρωτα, σε Ανθ.

τοξο-φόρος, ὁ, ἡ (φέρω), αυτός που φέρει τόξο, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. κ.λπ.· ὁ *τοξοφόρος* = *τοξότης*, σε Ηρόδ.

τόπαζος, ὁ, κίτρινο τοπάζι, χρυσόλιθος, σε Ανθ.

τοπάζω, μέλ. *τοπάσω (τόπος)*, εικάζω, υπονοώ, υποπτεύω, σε Αισχύλ., Αριστοφ.

τοπάλαι, τοπαῖλαιόν, τόπαν, τοπαράπαν, τοπαραυτικά, τοπάροιθε,

τοπάρος, προτιμητέα χωριστά όπως *τὸ πάλαι, τὸ παλαιόν* κ.λπ.

τόπ-αρχος, ὁ, ἡ, αυτός που έχει την κυβέρνηση ή τη διοίκηση κάποιου τόπου, *γυνὴ τόπαρχος*, δέσποινα, βασίλισσα, σε Αισχύλ.

τοπικός, -ῆ, -όν, αυτός που ανήκει ή αρμόζει σε *τόπον*, αυτός που αναφέρεται σε κάποιο τόπο, σε Αριστ.

τοπογραφῶ, μέλ. *τοπογραφήσω*, ορίζω τη θέση κάποιου τόπου, σε Στράβ.

τοπο-γράφος[ἄ], ὁ (γράφω) αυτός που ασχολείται με την τοπογραφία.

τοπο-θετέω, μέλ. *τοποθετήσω*, (τί-θημι), σημειώνω τη θέση κάποιου τόπου, σε Στράβ.

τοπο-μάχew, μέλ. *τοπομαχήσω*, (μάχομαι) εξαπολύω πόλεμο κατέχοντας ισχυρές στρατηγικές θέσεις, σε Πλούτ.

τόπος, ὁ, I. 1. μέρος, Λατ. locus, σε Αισχύλ. κ.λπ.· περιφρ., *χθονὸς πᾶς τόπος*, δηλ. ὅλη η γη, στον ίδ.· *Πέλοπος ἐν τόποις*, στην Πελοπόννησο, στον ίδ. κ.λπ.· ὁ *τόπος τῆς χώρας*, οι γεωγραφικές συνθήκες της περιοχής, σε Δημ. **2.** τόπος, θέση, σε Αισχίν. **3.** χωρίο συγγραφέα, σε Κ.Δ. κ.λπ. **II.** θέμα προς συζήτηση, σε Αισχίν.· κοινός τόπος στην Ρητορική, σε Αριστ. **III.** μεταφ., περίσταση, ευκαιρία, θέση, σε Θουκ.

τοπρίν, τοπρόσθεν, τοπρότερον, τοπρῶτον, προτιμητέα χωριστά.

τορεία, ἡ (τορεύω), γλυπτό σε ανάγλυφο, σε Πλούτ.

τορεύς, -έως, ὁ (τείρω), αυτός που διατρυπάει, σε Ανθ.

τορευτός, -ῆ, -όν, δουλεμένος σε ανάγλυφο· μεταφ., λεπτομερώς επεξεργασμένος, σε Ανθ.

τορεύω, μέλ. *τορεύσω*, (τόρος) δουλεύω πάνω σε ανάγλυφο, σε Στράβ.· με αιτ., παριστάνω κάτι κατ' αυτόν τον τρόπο, δηλ. ανάγλυφα, σε Ανθ.

τορέω, μέλ. *τορήσω*, μτχ. αόρ. *τορήσας*, αόρ. β' *έτορον* (τόρος)· **I. 1.** τρυπώ, διατρυπώ, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** μεταφ., διακηρύττω με οξεία και διαπεραστική φωνή, σε αναδιπλ. μέλ. *τετορήσω*, σε Αριστοφ.· πρβλ. **τορός**. **II.** όπως το *τορνεύω*, εργάζομαι, σχηματίζω, σε Ανθ.

τόρμος, ό, οποιαδήποτε οπή ή κοιλότητα, στην οποία μπήγεται καρφή ή πάσσαλος, σε Ηρόδ. (αμφίβ. προέλ.).

τορνευτο-λῦρ-ασπίδο-πηγός, ό (τορνεύω, λύρα, άσπίς, πήγνυμι), κουρδιστής λύρας και κατασκευαστής ασπίδας, σε Αριστοφ.

τορνεύω, μέλ. *τορνεύσω*, (τόρνος)· **I.** εργάζομαι με τον τόρνο και τη γλυφίδα, φιλοτεχνώ· μεταφ., λέγεται για στίχους, επεξεργάζομαι με δεξιότητα και φιλοκαλία, στρογγυλεύω, σε Αριστοφ. **II.** περιστρέφω, όπως ένα γεωτρύπανο, σε Ευρ.

τορνόομαι, αποθ., σημειώνω ή χαράσσω με τον *τόρνον*, κάνω κάτι στρογγυλό, *τορνάσαντο σήμα*, έκαναν τον τύμβο στρογγυλό, σε Ομήρ. Ιλ.· *όσσοντίς τ' έδαφος νηός τορνάσεται*, μεγάλο όπως το κάτω μέρος του πλοίου, το οποίο πρέπει κάποιος να κατασκευάσει στρογγυλό, με έμμεση παραπομπή στο στρογγυλό σχήμα του εμπορικού σκάφους (πρβλ. **γαυλός**), σε Ομήρ. Οδ.

τόρνος, ό (τείρω), εργαλείο του ξυλουργού για τη δημιουργία κύκλου, διαβήτης, σε Θέογν., Ηρόδ., Ευρ.

τορός, -ά, -όν (τείρω), διαπεραστικός· **I. 1.** λέγεται για τη φωνή, διαπεραστικός, οξύς, σε Λουκ.· ομοίως στο επίρρ., *τορῶς γεγωνεῖν*, σε Ευρ.· μεταφ., *τορός φόβος*, τρομερός φόβος, σε Αισχύλ. **2.** μεταφ. καθαρός, σαφής, απλός, στον ίδ.· ομοίως στο επίρρ., *τορῶς τεκμαίρειν, λέγειν*, στον ίδ. κ.λπ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, οξύς, έτοιμος, πρόθυμος, σε Ξεν.· ομοίως στο επίρρ., *έπερείδεσθαι τορῶς*, σε Αριστοφ.

τοροτιξ, μίμηση φωνής πτηνού, σε Αριστοφ.

τορύνη[ῦ], ή (τόρος), αναδευτήρας, κουτάλα, σε Αριστοφ.

τορύνω[ῦ], (τορός), αναταρράσσω, ανακατεύω με κουτάλα, σε Αριστοφ.

τοσάκις[ά], Επικ. **τοσσάκι**, επίρρ., (τόσος), τόσες πολλές φορές, τόσο συχνά, σε Ομήρ. Ιλ.

τοσαυτάκις[ά], επίρρ., = *τοσάκις*, σε Πλάτ.

το-σήμερον, επίρρ. = *σήμερον*, σήμερα, σε Βίωνα.

τόσος, ποιητ. **τόσσοσ, -η, -ον**, κατ' αναλογία προς την αναφορ. αντων. *όσος*· Λατ. *tantus*· **I. 1.** λέγεται για μέγεθος, όγκο, απόσταση ή ποσότητα, τόσο μεγάλος, τόσο πολύς· λέγεται για χρόνο, τόσο μακρύς· λέγεται για αριθμό στον πληθ., τόσοι πολλοί· λέγεται για ήχο, τόσο ισχυρός· λέγεται για βαθμό, τόσο πολύς· συχνά στον Όμηρ. και Ησιόδ., *οὔτι τόσος γε όσος Αΐας*, όχι τόσο τεράστιος όσο ο Αίας, σε Ομήρ. Ιλ.· *απόλ.*, ακριβώς τόσο πολύ ή τόσο μεγάλο, σε Ομήρ. Οδ.· *τρις τόσσα δῶρα*, τρεις φορές τόσα δώρα, σε Ομήρ. Ιλ.· *δις τόσα κακά*, σε Σοφ. **2.** χρησιμοποιείται αντί *όσος*, Λατ. *quantus*, σε Πίνδ. **II. 1.** *τόσον* και *τόσσον*, ως επίρρ., τόσο πολύ, Λατ. *tantum*, *τόσσον* *πλέες*, τόσο πολλές, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **2.** *έκ τόσου*, από τόσο χρόνο, σε Ηρόδ. **3.** *τόσω* με συγκρ., και από τόσο πολύ περισσότερα, σε Θουκ. **III.** ομαλό επίρρ., *δις τόσως*, σε Ευρ.

τοσόσ-δε, Επικ. **τοσσόσ-δε, -ήδε, -όνδε**· **I.** = *τόσος*, με όλες τις σημασίες, σε Όμηρ.· με *απαρ.*, τόσο δυνατός, τόσο ικανός να κάνει ένα πράγμα, σε Ομήρ. Οδ. **II. 1.** ουδ. *τοσσόνδε* Επικ. *τοσσόνδε*, ως επίρρ., τόσο πολύ, σε Όμηρ. κ.λπ.·

λέγεται για χρόνο, τόσο μακρύς, σε Αισχύλ. **2.** ως ουσ., *τοσόνδ' ἔχεις τόλμης*, σε Σοφ.

τοσοσδί, τοσηδί, τοσονδί, = *τοσουτοσί*, σε Πλάτ.

τοσουτ-ἀριθμος, -ον, τόσο μεγάλος σε αριθμό, τόσο πολυάριθμος, σε Αισχύλ.

τοσ-οὔτος, -αύτη, -οὔτο ή -οὔτον· Επικ. **τοσσοὔτος** κ.λπ.· **I.** αντων. = *τόσος*, με όλες τις σημασίες, αλλά με ισχυρότερη τη δεικτική σε Όμηρ. κ.λπ.· λέγεται για πρόσωπα, τόσο μεγάλος, τόσο ψηλός, *καί σε τοσοὔτον ἔθηκα*, σε Ομήρ.

Ιλ.· ομοίως, τόσο μεγάλος στο αξίωμα, τη δεξιότητα ή τον χαρακτήρα, σε Σοφ. κ.λπ.· στον πληθ., τόσα πολλά, σε Όμηρ. κ.λπ.· επίσης, *τοσοὔτος μέγαθος*, τόσος στο μέγεθος, τόσο μεγάλος, σε Ηρόδ.· *τοσοὔτος τὸ βάθος*, τόσο βαθύς, σε Ξεν.· με αριθμητικά επίρρ., *διςτοσοὔτος, πολλάκις τοσοὔτος* κ.λπ., σε Θουκ. κ.λπ.· *ἕτερον τοσοὔτο*, άλλο τόσο, σε Ηρόδ. **II.** ουδ. ως ουσ., τόσο πολύ, *τοσσοὔτον ὀνήσιος*, σε Ομήρ. Οδ.· *τοσαῦτ' ἔλεξε*, σε Αισχύλ.· με προθ., *διὰ τοσοὔτου*, σε τόσο μικρή απόσταση, τόσο κοντά, σε Θουκ.· *ἐς τοσοὔτο*, ως τώρα, Λατ. *hactenus, eatenus*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *ἐκ τοσοὔτο*, από τόσο μακριά, σε Ξεν.· *ἐν τοσοὔτω*, εν τω μεταξύ, σε Αριστοφ.· *ἐπὶ τοσοὔτο*, ως τώρα, σε Ηρόδ.· *κατὰ τοσοὔτον*, ως τώρα, σε Πλάτ.· *μέχρι τοσοὔτου*, τόσο μακριά, σε Θουκ.· *παρὰ τοσοὔτον κινδύνου*, σε τέτοιο επικείμενο κίνδυνο, στον ίδ. **III. 1.** το ουδ. επίσης ως επίρρ., τόσο πολύ, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ. **2.** τόσο πολύ, σε Όμηρ., Θουκ. κ.λπ.· αλλά, η δοτική *τοσοὔτω*, είναι συνηθέστερη με τη συνοδεία συγκρ., σε Ηρόδ. κ.λπ.

τοσ-ουτοσί, -αυτηί, -ουτονί, μεταγεν. Αττ. αντί *τοσοὔτος*, με ισχυρότερη δεικτική σημασία, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.

τόσσαις, Δωρ. αντί *τόσσας*, μτχ. αορ. του οποίου ο ενεστ. είναι άγνωστος = *τυγχάνω*, τυχαίνει να είμαι, σε Πίνδ.

τοσσάκι, Επικ. αντί *τοσάκις*.

τοσσάτιος[ᾱ], -η, -ον, Επικ. αντί *τόσος*, τόσο μεγάλος, τόσο θαυμάσιος, σε Ανθ.· στον πληθ., τόσοι πολλοί, στον ίδ.

τοσσηνος, Δωρ. αντί *τοσοὔτος*, σε Θεόκρ.

τόσσος, τοσσόσδε, Επικ. αντί *τόσος*, *τοσόσδε*.

τοσσοὔτος, -αύτη, -οὔτον, Επικ. αντί *τοσοὔτος*.

τότε, Δωρ. **τόκᾱ**, **1.** επίρρ., *κατ' εκείνο τον χρόνο, τότε*, Λατ. *tunc*, ανάλογο του αναφορικού *ὅτε ή ὁπότε*, αντίθ. του νῦν, σε Ομήρ. Ιλ., Όμηρ. κ.λπ.· επίσης με αόριστη σημασία, κατά τους χρόνους εκείνους, προηγουμένως, σε Σοφ. κ.λπ.· *τότ' ἢ τότε*, κατά κάποιο χρόνο ή περίπτωση, σε Αισχύλ., Ευρ. **2.** σε συνδυασμό με άλλα μόρια, *καί τότε δή*, σε Όμηρ.· *καί τότ' ἔπειτα*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τότε δή ῥα*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· *τότ' ἤδη*, τότε επιτέλους, σε Ησίοδ. **3.** με το άρθρο, *οί τότε*, οι άνθρωποι που ζούσαν εκείνον τον καιρό, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· *οί τότε ἄνθρωποι*, σε Ηρόδ.· *τῇ τόθ' ἡμέρα*, σε Σοφ.· *ἐν τῷ τότε* (ενν. *χρόνω*), σε Θουκ. **4.** *εἰς τότε*, έως τότε, σε Δημ.· *ἐκ τότε ή ἐκτότε*, από τότε, σε Πλούτ.

τοτέ (με διαφορετική προφορά), επίρρ., κατά καιρούς, κάπου κάπου, *τοτέ μέν...*, *τοτέ δέ...*, άλλοτε μεν..., άλλοτε δε..., σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ. κ.λπ.· *τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος*, σε Σοφ.· *τοτέ μέν...*, *αὔθις δέ...*, σε Πλάτ.

τοτελευταῖον, τοτέταρτον, τοτηνικά, τοτηνικάδε, τοτηνικάυτα, προτιμητέα χωριστά *τὸ τελευταῖον* κ.λπ.

τοτοβρίξ, μίμηση κραυγής πτηνού, σε Αριστοφ.

τοτοῖ, σχετλιαστικό επιφών., σε Αισχύλ.· **τοτοτοῖ**, σε Σοφ.

τοτρίτον, προτιμητέο χωριστά δηλ. *τὸ τρίτον*.

τού, Βοιωτ. αντί *σύ*, το Λατ. *tu, thou*.

τούβολουῖ, κράση ἀντί ὀβολουῖ.

τούγκυκλον, κράση ἀντί ἔγκυκλον.

τούκ, κράση ἀντί τὸ ἐκ.

τούκειθεν, κράση ἀντί τὸ ἐκεῖθεν.

τούλασσον, κράση ἀντί τὸ ἔλασσον· τούλάχιστον, ἀντί τὸ ἐλάχιστον.

τούμόν, τούμπᾶλιν, τούμποδών, τούμπροσθεν, τούμφῶλον, Ἀττ. κράση ἀντί τὸ ἐμόν, τὸ ἔμπαλιν κ.λπ.

τούναντίον, κράση ἀντί τὸ ἐναντίον.

τούναρ, κράση ἀντί τὸ ὄναρ.

τούνδικον, κράση ἀντί τὸ ἔνδικον.

τούνεκα, **I.** κράση ἀντί τοῦ ἔνεκα, γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἐπομένως, σε Ὅμηρ. κ.λπ.

II. ἐρωτημ. ἀντί τίνος ἔνεκα; γιὰ τί; ἀπὸ πού; σε Ἀνθ.

τούνθενδε, κράση ἀντί τὸ ἐνθενδε.

τούνομα, κράση ἀντί τὸ ὄνομα.

τούντεῦθεν, κράση ἀντί τὸ ἐντεῦθεν, στο ἐξῆς.

τούξειργασμένον, κράση ἀντί ἐξειργασμένον.